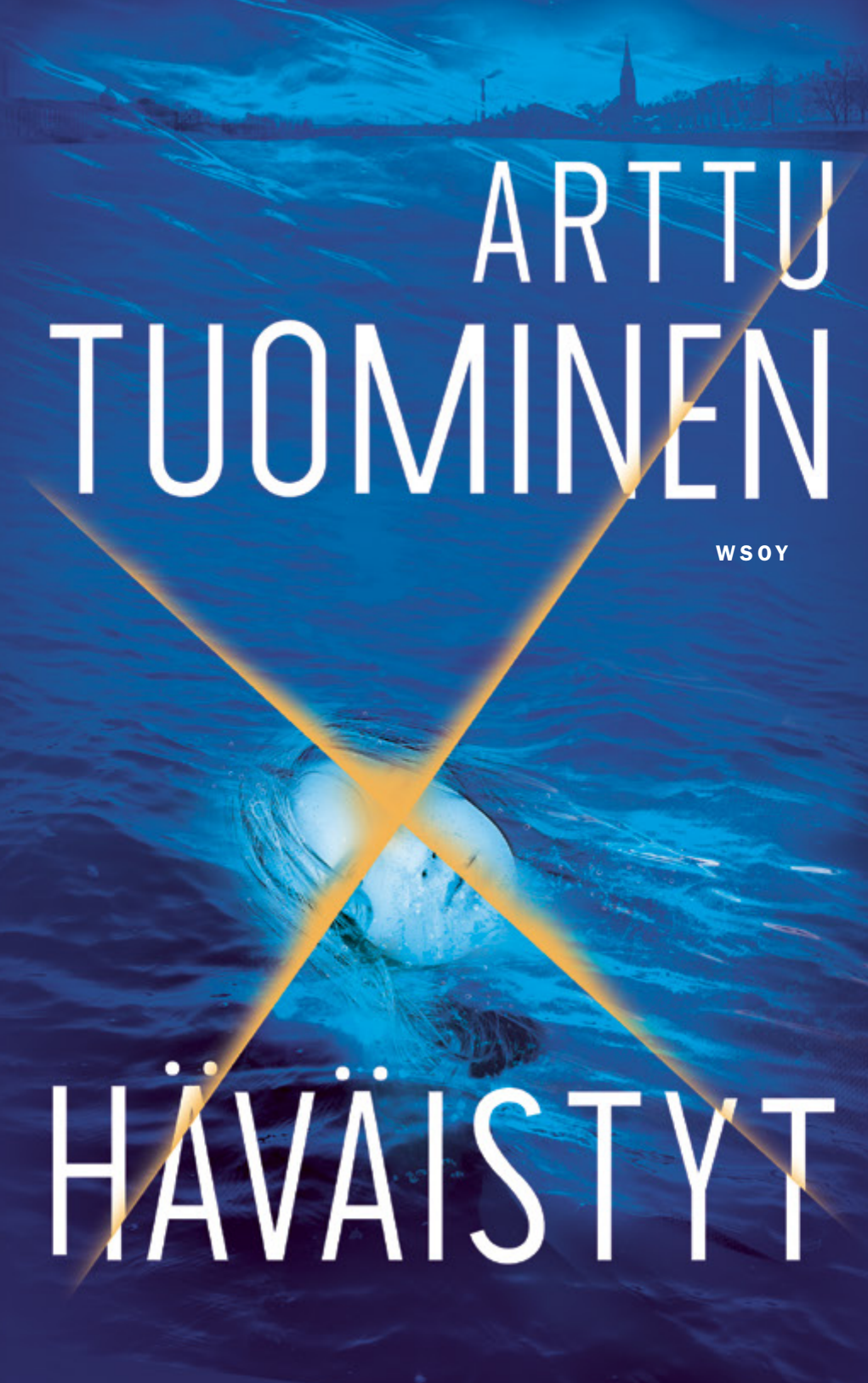

The book cover features a monochromatic blue color scheme. The background is a photograph of a person's face and hair floating in water, with a city skyline visible in the distance. A large, bright yellow 'X' is superimposed over the entire image. The author's name 'ARTTU TUOMINEN' is printed in white, uppercase, sans-serif font at the top. The publisher's name 'WSOY' is in a smaller white font to the right. The title 'HÄVÄISTYT' is at the bottom in a large, white, uppercase, sans-serif font.

ARTTU
TUOMINEN

WSOY

HÄVÄISTYT

ARTTU TUOMINEN HÄVÄISTYT

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

© ARTTU TUOMINEN JA WSOY
ISBN 978-951-0-47823-3
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
PAINETTU EU:SSA

Veetille, vahvimhalle

*Kun Wendy leikki kerran kahden vanhana eräässä puutarhassa,
hän poimi tapansa mukaan maasta kukan ja
juoksi sitten äitinsä luo. Hän taisi näyttää aika suloiselta,
koska äiti pani käden sydämelle ja huudahti.
»Voi Wendy, miksi sinä et voi olla aina samanlainen kuin nyt!«
Puheenaihe jäi siihen, mutta silloin Wendy tajusi,
että kasvaisi väistämättä isoksi.
Kaikki tajuavat sen kaksivuotiaana.
Kaksivuotispäivä on lopun alkua.*

J. M. BARRIE: *PETER PAN*, SUOM. SARI KARHULAHTI

Prologi

Tyttö asettaa savukkeen huulilleen ja kiertää sytyttimen kiveä varovasti, ettei kynsilakka lohkeaisi. Liekki tarttuu puruihin, tulipää ritisee. Savu tunkeutuu keuhkoihin kivuliaana keihäänä. Tyttö yskii.

Leikkiapuisto on autio, ruusunmarjapensaat huojahtelevat tuulessa. Hän imaisee uuden nikotiiniannoksen, puhalttaa. Tupakka maistuu mädäntyneelle puulle. Hän piirtää nahka-saappaansa kärjellä hiekkaan P-kirjaimen ja sen ympärille sydämen ja pyyhkii kuvion heti. Keinun kettinki nitisee hänen vaihtaessaan asentoa. Paleltaa. Olisi pitänyt sittenkin pukea housut.

Mitä kello jo on?

Tyttö jättää savukkeen käryämään suupieleen ja kaivaa matkapuhelimen taskustaan. Savu kirvelee silmiä.

Onko Samilta tullut mitään?

Ruostekukkainen karuselli seisoo surullisena talvea odottamassa. Puuska pyyhkäisee sorakentän yli, kaappaa mukaansa kuivaa hiekkaa ja syksyn lehtiä, saa ruohikon aaltoilemaan.

Hän ei tule.

Ajatus painaa kasaan.

Sami on soittanut kaksi kertaa. Tyttö pyyhkii puhelut pois ja hieroo natsan sammuksiin hiekkaan.

Sami on lapsellinen.

Toisin kuin Peter.

Tyttö säikähtää. Hänen edessään seisoo mies. Selän takaa paistava aurinko kaventaa miehen kaulan ja kasvot mustiksi kartioiksi. Tyttö siristää silmiään ja painaa kämmenen otsalleen.

Mies astuu syrjään auringon edestä, hymy tulee näkyviin. Tyttö hymyilee takaisin, yrittää peittää punastustaan. Mies istuu naapurikeinuun. Heidän vartalonsa koskettavat toisiaan. Tyttö haistaa miehen partaveden.

»Mitä teet täällä keskellä koulupäivää?»

Tyttö vastaa odottavansa jotakuta.

Mies nauraa. »Poikaako?»

Tyttö nyökkää. Miehen katse etsiytyy tytön paljaisiin polviin. Hän riisuu villakangastakkinsa ja laskostaa sen tytön syliin. »Eikö sinua palele?»

»Ei enää.»

»Tarjoatko tupakan?»

Tyttö kaivaa Marlboro-askin laukustaan. Mies ottaa kaksi tupakkaa, sytyttää ne ja ojentaa toisen tytölle. He polttelevat vaitonaisina toisiaan katsellen. Satapäinen varpusparvi leuhattaa leikkipuiston yli ja laskeutuu jättimäiseen vaahteraan. He seuraavat parvea katseillaan.

»Yllätytkö, että se olin minä?» mies kysyy, pusertaa tuhkat ulos savukkeesta ja sujauttaa natsan taskuunsa.

»En.»

Mies tarttuu takkiinsa ja vie sen tytön hartioille. »Lähdetään.»

He nousevat loivan nurmikkorinteen mäen harjalle. Tien ja kevyen liikenteen väylän väliin jäävällä lammella uiskentelee joutsenpariskunta. Varpusparvi irtoaa puun latvasta yhtenä pallona ja kaartaa heidän ylitseen puolikuun muotoisena. Tyttö ja mies seisahtuvat hetkeksi seuraamaan sitä, kunnes jatkavat matkaa. Mies laittaa kätensä tytön lapaluiden väliin ja antaa sen jäädä siihen.

ENSIMMÄINEN OSA

NUORTA NAISTA ETSITÄÄN KEMISSÄ

Lapin poliisilaitos on käynnistänyt Hanna-Riikka Sammalsuon etsinnät. 15-vuotias Sammalsuo ilmoitettiin kadonneeksi maanantai-iltana hänen jäätyään palaamatta kotiin koulusta. Viimeinen havainto Sammalsuosta on Kemin Syväkankaan koulun parkkipaikalla, josta tytön

on nähty jatkavan kävelen kohti keskustaa. Katoamishetkellä Sammalsuolla oli yllään vaaleat farmarihousut, punainen collegehuppari ja vaaleanvihreä selkäreppu. Poliisi ei epäile tapaukseen liittyvän rikosta. Kaikista havainnoista pyydetään ilmoittamaan Kemin poliisille.

Helsingin Sanomat 2.6.2009

HANNA-RIIKKA SAMMALSUON ETSINNÄT KEMISSÄ JATKUVAT

Toukokuun 25. päivänä koulumatkalla kadonneen Hanna-Riikka Sammalsuon etsinnät on laajennettu ulotumaan Tornion ja Haaparannan ympäristöön. Komisario Juho Tapola Lapin poliisista kertoo, että poliisin saamien vihjeiden mukaan Sammalsuon on nähty liikkuvan katoamisen jälkeen Tornioon johtavan tien varressa Yli-Kaakamon risteysalueella. Havaintoja yksin liikkuvasta tytöstä on tehty myös Laivakankaan raviradan lähistöllä toukokuun 29. päivä,

jolloin Sammalsuon tuntomerkkeihin sopiva tyttö oli pyytänyt ohikulkijalta rahaa. Tapolan mukaan onnettomuuden tai rikoksen mahdollisuutta ei ole suljettu pois, mutta toistaiseksi on syytä uskoa, että Sammalsuo on karkumatkalla ja pyrkii mahdollisesti Ruotsiin. Poliisi tekee tiivistä yhteistyötä rajavalvontaviranomaisten kanssa. Poliisi pyytää ilmoittamaan kaikki Sammalsuota koskevat havainnot poliisille.

1.

Vanhempi konstaapeli Linda Toivonen tuijotti työpistettään, antiikkista pyökkiviilutettua massiivipuupöytää. Linda oli löytänyt sen poliisitalon kellarista lastulevykalustepinon alta. Hän oli halunnut sen heti itselleen.

Pöydässä oli luonnetta.

Linda tapasi sepittää siitä tarinoita. Ehkä joku poliisimies ammoisina aikoina oli kaatanut sille kahvikuppinsa, ja ehkä tuo naarmu oli tullut käsiraudoista rajumman kuulustelun aikana. Ja löytyi pöydästä muutama mustunut tupakanpolttamakin. Ehkä tuo samainen muinainen poliisimies oli jonain yövuorona unohtanut karistaa tuhkat savukkeestaan, koska oli niin uppoutunut naputtelemaan pidätysraporttia vanhalla Remingtonilla.

Linda ajatteli, että hän ja pöytä olivat samanlaisia: nykyi-
kaan sopimattomia reliikkejä, mutta kauniita, jos osasi katsoa
oikealla tavalla.

Hän nousi, haki taukotuvasta mukillisen kahvia ja palasi
pöytänsä ääreen. Se oli papereiden valtaama. Yhdestä asiasta
hän oli kuitenkin varma: muinaisen poliisimiehen pöytä ei
ollut koskaan ollut niin täynnä papereita. Hän muisti, kuinka
tietokoneiden piti tehdä toimistoista paperittomia, mutta

olikin käynyt päinvastoin. Sitten olivat tulleet tabletit ja puhelimet, asiakirjanhallintajärjestelmät ja pilvipalvelut, ja taas oli paasattu paperittomuudesta, mutta jälleen asiakirjojen määrä oli räjähtänyt. Linda ajatteli, että poliisitalo oli muuttunut postinlajittelukeskukseksi, jossa tutkijat jakoivat jutut karkeasti pimeisiin ja avoimiin: niihin, jotka eivät todennäköisesti koskaan selviäisi, ja niihin, joilla oli mahdollisuudet edetä syytäjälle.

Linda hörppäsi kahvin ja vei tyhjän mukin tiskikoneeseen. Kun hän palasi takaisin, hänen matkapuhelimensa soi. Linda oli varma, että se olisi taas se puolihullu höyrypää, joka soitteli tutkijoille milloin mistäkin kriisistä. Viiksimuotinsa takia Kalapuikoksi ristitty mies oli viimeksi valittanut alakerran asukkaan kolistelevan peltiämpäreitä joka yö kello kolme. Mies oli inttänyt niin kauan, että Linda oli suostunut lähettämään paikalle partion. Alakerran asunnossa ei kuitenkaan asunut ketään. Toissailtana Kalapuikko oli marssinut sisään päivystykseen ja keuhkonnut, että hänen naapurinsa päästää letkulla myrkkykaasua hänen asuntoonsa.

Linda kiristi askeliaan ja ehti avaamaan linjan ennen puhelun katkeamista. Soitto tuli alakerrasta.

»Voitko tulla, täällä on asiakas.»

Linda huokaisi. Voi helvetti, siis sittenkin Kalapuikko.
»Eikö siellä ole ketään?»

»Nainen haluaa välttämättä puhua rikostutkijan kanssa ... hän on kiihdyksissä. Olet ainoa paikalla, joten ... »

»Okei. Tulen alas.»

Linda availi vetolaatikoita, kunnes löysi muistilehtiön alimmasta laatikosta. Tämä tästä enää puuttui. Hysteerinen nainen, jonka polkupyörä tai matkapuhelin oli varastettu tai autonkylkeä naarmutettu. Jälleen yksi paperi lisää pimeiden

kansioon. Jopa Kalapuikko olisi ollut parempi vaihtoehto.

Hän laskeutui portaat neuvontaan, joka oli jo suljettu asiakkailta. Siellä hän kohtasi vuoropäällikön, joka näytti flunssaiselta. Miehen silmät verestivät ja nenänjuuri punoitti niistämisestä jäljiltä.

»Nainen on neukkarissa. Hän ei suostunut lähtemään.»

»Onko hän rauhallinen?»

»Margit on siellä.»

Linda astui neukkariin. Pöydän ääressä istui kaksi naista. Poliisitalon kanslistina yli neljäkymmentä vuotta toiminut Margit poistui Lindan ohitse sanaakaan sanomatta. Linda istui vapautuneelle tuolille ja odotti, että ovi lokahti kiinni.

Linda tunnisti naisen heti vaikkei muistanutkaan, missä oli tämän tavannut. Nimi Eveliina Törmänenkään ei sanonut hänelle mitään. Myös nainen tunnisti hänet. He olivat aivan taatusti nähneet jossain. Törmänen oli arviolta päälle neljäkymmenen, muttei vielä viittäkymmentä. Ruumiinrakenne oli lyhyt ja tanakka, puolipitkät hiukset olivat sotkuiset, silmien meikki oli valunut poskille. Linda ojensi nenäliinan naiselle, joka alkoi kuivailla silmäkulmiaan.

»Tyttäreni on kadonnut», nainen aloitti kamppailien tunneryöppyä vastaan.

Linda napsautti terän esiin kynästä. »Minkä niminen tyttäresi on?»

»Laura Eveliina Törmänen.»

Linda kirjoitti sen ylös ja tajusi, että naisen etunimi oli tyttären toinen nimi. Samoin kuin hänellä ja Linnealla. »Minkä ikäinen Laura on, milloin olet nähnyt hänet viimeksi? Mitä koulua hän käy?»

Naisen hengitys oli katkonaista. »Kolmetoista... Länsi-Porin yläkoulua ... näin hänet aamulla ennen kouluun lähtöä.»

Saman ikäinen kuin Linnea ja käy samaa koulua.

Linda oli todennäköisesti tavannut Törmäsen jossain koulun myyjäisissä tai vanhempainillassa.

Linda vilkaisi kelloa. Se oli puoli kuusi. »Milloin Lauran koulu päättyi?»

»Kahdelta.»

»Eikä hän ole palannut kotiin?»

Nainen pudisti päätään. »Hän tulee aina suoraan koulusta. Niin on sovittu. Minä pääsin töistä neljältä. Lauran reppu ei ollut eteisessä, eikä tiskikoneessa astioita.»

»Eikä hän vastaa puhelimeen?»

»Se menee suoraan vastaajaan.» Törmänen alkoi jälleen itkeä.

Linda ojensi pari puhdasta liinaa ja odotti, että pahin tunneryöppy meni ohi.

»Entä isä?»

»Timo asuu Saksassa. Hänellä on uusi perhe siellä. En ole vielä soittanut hänelle.»

»Onko sinulla kuvaa Laurasta?»

Nainen selasi kännykkäänsä, kunnes löysi kuvan, joka ei ollut erityisen hyvä, sillä tyttö katsoi ohi kamerasta ja hiukset peittivät kasvojen toisen puolen. Linda ei kuitenkaan huomauttanut asiasta. Jos he tarvitsisivat paremman kuvan, he pyytäisivät sellaista.

»Voitko lähettää tämän minulle tekstiviestillä mahdollista katoamisilmoitusta varten?»

»Etsintäkuulutetaanko Laura nyt?»

»Suomessa ei etsintäkuuluteta kuin rikoksesta epäiltyjä. Eikä kolmen ja puolen tunnin poissaolo vielä täytä katoamisen tunnusmerkkejä tuon ikäisellä. Todennäköisesti Laura on mennyt jonkun kaverinsa luokse ja unohtanut ajankulun.

Kännykän akku saattaa olla tyhjentynyt tai puhelin on mennyt vahingossa pois päältä.»

»Eikö Lauraa siis etsitä?»

Linda vilkaisi kelloaan. »Jollei Laurasta ole kuulunut mitään sanotaan yhdeksään mennessä, ilmoitan asiasta hätäkeskukseen.»

»Mutta hän tulee aina suoraan kotiin, niin on sovittu. Hän tietää, etten minä ... » Taas nainen sortui, ja Linda tarjosi puh-
taan nenäliinan.

Linda ajatteli, että hänen täytyisi saada nainen rauhoittu-
maan. Tämän reaktio oli ylimitoitettu siihen nähden, että tyttö
oli ollut tavoittamattomissa vasta muutaman tunnin.

»Kerro minulle Laurasta: mitä hän harrastaa, missä hän
yleensä liikkuu ja kenen kanssa? Millaiset vaatteet hänellä on
yllään ja millä hän on liikkeellä?»

Nainen kuvaili tyttärensä mahdollisimman yksityiskohtai-
sesti. Linda kirjasi tuntomerkit ylös.

»Millaisessa mielentilassa Laura on ollut viime aikoina?»
Linda kysyi.

»Mitä tuo tarkoittaa?»

»Onko hän ollut alakuloinen tai käyttäytynyt poikkeaa-
vasti? Onko teillä ollut riitaa, tai tiedätkö, että hän olisi riidellyt
jonkun ystävän kanssa?»

»Emme koskaan riitele», nainen sanoi ponnekkaasti.
»Laura on kiltti tyttö.»

»Aivan», Linda sanoi ja ajatteli, että ensimmäisen kerran
nainen valehteli. Äiti ja teini-ikäinen tytär, jotka eivät koskaan
riidelleet, oli Lindan mielestä yhtä mahdollinen kuin matkus-
taminen kuuhun peltitölkillä.

»Luulen, että kaikkeen on luonnollinen selitys», Linda
sanoi.

Nainen kamppaili tunnekuohua vastaan. Linda jatkoi rauhoittelun: »Ei kannata mennä asioiden edelle. Ei ole mitään viitteitä, että olisi sattunut onnettomuus. Tuossa iässä nuorilla alkaa olla sosiaalista elämää, joka on irti kodin vaikutuspiiristä. Murrosikää ei suotta kutsuta murrosiäksi.»

Linda repäisi arkin lehtiöstä ja ojensi sen naiselle.

»Kirjoita paperille kaikkien niiden Luran ystävien nimet, joiden luokse hän on saattanut mennä. Kirjoittakaa myös vanhempien nimet.» Linda kaivoi matkapuhelimensa esiin. »Soitellaan ja kysellään, jos joku on nähnyt hänet tai tietää, mistä hänet voisi löytää.»

Nainen kirjoitti paperiin viisi nimeä. Linda löysi jokaiselle nimelle osoitteen ja puhelinnumeron numerotiedustelusta. Hän antoi naisen soittaa listan läpi ja arvosti, ettei nainen romahtanut kertaakaan. Viimeisen puhelun jälkeen nainen laski puhelimen pöydälle ja pudisti päätään.

»Kukaan ei ole nähnyt Lauraa koulun jälkeen.»

Linda sanoi: »Olen edelleen sitä mieltä, ettei ole mitään syytä huoleen. Minulla on saman ikäinen tytär – itse asiassa hän käy samaa koulua. Katoamisesta on kulunut niin vähän aikaa, ettei poliisi voi vielä ottaa asiaa hoidettavakseen. Olen varma, että hän saapuu kotiin aivan pian, ellei jo ole siellä. Suosittelenkin, että menet nyt kotiin odottamaan. On hyvin tärkeää, että olet siellä, etkä missään muualla.»

»Laura ei tee tällaista. Hän tulee aina kotiin ja jättää lapun tai soittaa ... »

Linda nousi ja ojensi korttinsa naiselle. »Olen töissä yhdeksään, ja huomenna heti taas aamulla. Voit soittaa milloin hyvänsä, mistä syystä hyvänsä.»

Linda saattoi Törmäsen ulko-ovelle. Naisen ryhti oli painunut, mutta askel oli ripeä. Tuulenpuuskat taivuttivat puiden

latvuksia ja riepottelivat lehtiä pitkin katua. Linda odotti niin kauan, että nainen katosi kulman taakse, ja palasi vasta sitten sisälle.

Linda palasi rikosyksikköön. Siellä oli hiljaista. Hän katsoi työpöytänsä paperikaaosta ja totesi, että ellei asioihin pian tulisi muutosta, kaikelta putoaisi pohja. Jos kansalaiset saisivat tietää totuuden – kuinka ohueksi kaikki oli venytetty – syntyisi kaaos, anarkia. Mutta niin kauan kuin hän ja hänen kaltaisensa jaksoivat saapua työpöytänsä ääreen aamusta toiseen, kaikki pysyi kasassa kuin ihmeen kaupalla.

Eveliina Törmänen vaivasi häntä. Linnea oli samanikäinen kuin Laura. Hän pystyi samaistumaan äitiin, joka ei saanut yhteyttä teini-ikäiseen tyttärensä. Hän odotti itse kauhulla tuota samaista tunnetta – tuota hysteriaa ja pelkoa, joka oli paistanut Lauran äidin kasvoilta. Lindalle tuli polttava tarve soittaa Linnealle ja tarkistaa, että kaikki oli kunnossa.

Linnea vastasi heti, ja jännitys laukesi. Hetken Linda oli ollut varma, ettei Linnea vastaisikaan ja että tälle olisi tapah-
tunut jotain.

»Oletko kotona?» Linda kysyi, koska äkkiä hänellä ei ollut hajuakaan, mitä hänen pitäisi sanoa tai kysyä.

»Olen Jaanalla.»

»Kenellä Jaanalla?» Linda ei muistanut Linnean puhuneen koskaan kenestäkään Jaanasta aiemmin.

»Minähän sanoin, että tulen tänne koulun jälkeen.»

Linda ei muistanut mitään sellaista, mutta todennäköisesti Linnea puhui totta. Tuntui, ettei hän muistanut juuri mitään nykyään. »Onko läksyt tehty?»

»On, on. Miksi soitat?»

»Kai sitä soittaa saa, onko kaikki okei?»

»Tietysti. Miksei olisi?»

»Tunnetko Laura Törmäsen?»

Linnean ääni muuttui varovaiseksi: »Hän on rinnakkaisluokalla, mutta en minä häntä tunne. Miksi kysyt?»

»En miksikään. Satuain vain tapaamaan hänen äitinsä ja asia tuli puheeksi.»

»Mikä asia?»

»Että käytte samaa koulua.»

»Mistä sinä Lauran äidin tunnet?»

»En minä häntä tunnekaan.»

»Koska tulet kotiin?»

Linda katsoi kelloa. »Kolmen tunnin kuluttua. Mene sitten suoraan kotiin, jooko?»

»Joo, joo.»

»Olet rakas.»

Linnea katkaisi puhelun. Lindasta tuntui, että jotain raskasta olisi vyörymäisillään hänen niskaansa. Äkkiä valtava jano ryöppysi joka soluun. Hän muisti korkkaamattoman Stolichnaya-potun käsilaukussaan. Suu tuntui kuivalta kuin sinne olisi lapioitu suolaa. Kämmenet alkoivat hikoilla ja poskia kuumottaa. Hän vilkaisi vaatekaapin päällä lojuvaa laukkuaan, joka tuntui kuiskivan hänelle.

Hän yritti työntää janon syrjään ja keskittyi töihin, selasi rikosilmoituksia ja lajitteli niitä pinoihin, mutta vähän väliä katse etsiytyi laukkuun. Hän poimi nipusta kioskiryöstöjen sarjaa koskevan kansion. Muutaman viikon aikana nuori hupparimies oli ehtinyt ryöstää leipäveitsellä uhaten kolme R-kioskia Länsi-Porin alueella. Saaliit olivat jääneet muutamaani satasiin rahaa ja pariin toppaan savukkeita. Tekotapa oli kuitenkin törkeä. Valvontakamerakuvista oli saatu selville, että nuorukainen liikkui vanhalla mummiyksellä, mummopyörällä, mutta juuri sen enempää heille ei ollut selvinnyt.

Linda ajatteli, että todennäköisesti kyseessä oli jälleen yksi huumeidenkäyttäjä, joka tarvitsi rahaa ylläpitääkseen addiktiotaan. Surullisinta oli, että kun nuorukainen jäisi kiinni, tätä odottaisi pitkä tiilenpäiden luku. Jälleen kerran huumeet huuhtoisivat yhden pojan elämän vessasta alas. Tälläkään kerralla Linda ei löytänyt mitään, mitä ei olisi jo huomioitu. Heidän pitäisi odottaa seuraavaa ryöstöä.

Linda siirsi paperit syrjään ja otti pinosta seuraavan nipun, joka liittyi aiemmin sinä päivänä sattuneeseen, pieleen menneeseen murtokeikkaan. Kolmen arviolta 17–20-vuotiaan miehen seurue oli puoliltapäivin tunkeutunut yhteen Mäntyluodon sataman huolintahalleista tarkoituksenaan anastaa sinne varastoituja matkapuhelimia. Pojat olivat laukaisseet liiketunnistimet, tallentuneet useampaankin valvontakameraan ja paenneet paikalta kilvettömällä Saabilla. Koska saalista ei ollut saatu eikä vahinkoja syntynyt, Linda siirsi tapauksen kiireettömien joukkoon. Hän tiesi kokemuksesta, ettei kestäisi kauaa, kun sama kopla iskisi uudelleen. Ehkä heillä silloin kävisi parempi tuuri.

Linda sulki kansion ja jäi tuijottamaan pöytänsä tupakanpolttamia. Jano oli hellittänyt hieman, joskin se sykki yhä jossain hänen takaraivossaan. Hän kaivoi tupakat esiin ja oli suuntaamassa alakertaan, kun hänen matkapuhelimensa soi. Tuntematon numero. Linda painoi linjan auki ja kuuli itkunsekaiset sanat:

»Laura ei ole vielääkään tullut kotiin.»

Linda oli jo ehtinyt unohtaa koko katoamisen. Itse asiassa hän oli ollut varma, että tyttö palaisi kotiinsa vain hieman myöhässä. Hän vilkaisi kelloa ja totesi sen lähenevän yhdeksää. Ulkona oli aivan pimeää. Puhurit vongahtelivat ikkunanpielissä.

»Haloo, onko siellä ketään?» Törmänen kysyi.
»On, anteeksi. Minä... oletko kotona?»
»Olen», Eveliina nyyhkäisi.
»Pysy siellä. Lähetän partion.»
»Etsintäkuulutetaanko Laura nyt?»
»Partio ottaa ylös tarpeelliset tiedot. Ilmoitan myös hätäkeskukseen.»
»Mitä minun pitää tehdä?»
»Voit etsiä Luran kuvan valmiiksi. Mahdollisimman tuoreen, jossa kasvot näkyvät kokonaan.»
Puhelu päättyi, Linda katsoi ulos. Näkymä avautui valais-
tulle ratapihalle. Sen takana oli mustaa kuin avaruudessa. Tuuli
taivutti vaahteran oksia ja repi irti sen viimeisiä kellastuneita
lehtiä.

NETISSÄ JOKAINEN VOI OLLA KUKA HALUAA. MITEN SIELLÄ VOI TUNNISTAA PAHUUDEN?

13 -vuotias Laura katoaa koulumatkalla. Poliisi epäilee tytön karanneen kotoa, kunnes tämän tietokoneelta paljastuu huolestuttavia asioita. Vaikuttaa siltä, että Laura on viettänyt kaksoiselämää netissä. Kun tytön ruumis nostetaan jokisuistosta, katoamistapaus muuttuu murhatutkinnaksi.

Vanhempi konstaapeli Linda Toivonen saa jutun tutkitavakseen. Lindalla on hyytävä tunne, että tapaus ei ole ainoa laatuaan. Kuka on salaperäinen Peter Pan, jonka kuvia löytyy kadonneiden tyttöjen huoneista ympäri Suomea?

Tutkinta vie poliisit netissä piileskelevien saalistajien maailmaan. Löytääkseen pahantekijän Linda Toivosen on kohdattava omat demoninsa.

Häväistyt on Delta-sarjan itsenäinen neljäs osa.

